

VM Valtiovarainministeriö

Viite:

Valtiovarainministeriön vero-osaston lausuntopyyntö 7.5.2021, VN/12942/2021-VM-1

Asia:

Verojen käteismaksu ilman palvelumaksua

Pyydettyinä lausuntona totean seuraavaa.

1. Johdanto

Asiassa on kyse veronkantolain (11/2018) 11 §:n 1 momentin ja veronkannosta annetun valtiovarainministeriön asetuksen (1010/2019) 11 §:n mukaisesta mahdollisuudesta Verohallinnon kantamien verojen ja maksujen maksamisesta käteisellä ilman maksamisesta aiheutuvia lisäkustannuksia niiden luottolaitosten tai muiden maksuliikettä hoitavien yhteisöjen maksuja vastaanottaviin toimipisteisiin, joiden kanssa valtio on tehnyt tällaisen sopimuksen suoritusten vastaanottamisesta. Valtiolla on määräaikainen 30.11.2021 saakka voimassa oleva sopimus Danske Bank A/S, Suomen sivuliikkeen kanssa verojen maksamisesta myös käteisellä tai tili-siirrolla pankin konttoreissa siten, että maksuun liittyvät palvelumaksut veloitetaan valtiolta. Kymmenen eri rahalaitosta, mukaan lukien nykyinen palveluntarjoaja Danske Bank, ovat vero-osaston mukaan valtiokonttorin alkuvuodesta 2021 tekemään tiedusteluun vastatessaan ilmoittaneet kieltäytyvänsä vastaanottamasta verojen käteismaksuja. Valtiokonttorilta saatujen alustavien tietojen mukaan yhdellä toimijalla voisi kuitenkin olla mahdollisuus vastaanottaa käteis-suorituksia 1 000 euroon asti ja korttisuorituksia 5 000 euroon asti.

Valtiovarainministeriö harkitsee edellä mainituista syistä verojen käteismaksun rajaamista ilman maksajalle aiheutuvaa palvelumaksua enintään 1 000 euron suorituksiin ottaen lisäksi huomioon käteismaksujen vähäisen määrän sekä rahanpesulainsäädännön ja sen nojalla annetut valtiokonttorin ohjeet. Korttisuoritusten osalta verot voitaisiin ilman palvelumaksua maksaa enintään 5 000 euroon saakka.

2. Sovellettavista oikeusohjeista

Perustuslain 6 §:n 1 momentin mukaan ihmiset ovat yhdenvertaisia lain edessä.

Perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheutonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi.

Perustuslain 22 §:n mukaan julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen.

Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaan tasavallan presidentti, valtioneuvosto ja ministeriö voivat antaa asetuksia tässä perustuslaissa tai muussa laissa säädetyn valtuuden nojalla. Lailla on kuitenkin säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista sekä asioista, jotka perustuslain mukaan muuten kuuluvat lain alaan.

Perustuslain 81 §:n 1 momentin mukaan valtion verosta säädetään lailla, joka sisältää säännökset verovelvollisuuden ja veron suuruuden perusteista sekä verovelvollisen oikeusturvasta. Pykälän 2 momentin mukaan valtion viranomaisten virkatoimien, palvelujen ja muun toiminnan maksullisuuden sekä maksujen suuruuden yleisistä perusteista säädetään lailla.

Hallintolain (434/2003) tarkoituksena on lain 1 §:n mukaan toteuttaa ja edistää hyvää hallintoa sekä oikeusturvaa hallintoasioissa. Lain tarkoituksena on myös edistää hallinnon palvelujen laatua ja tuloksellisuutta.

Hallintolain 6 §:n mukaan viranomaisen on kohdeltava hallinnossa asioivia tasapuolisesti sekä käytettävä toimivaltaansa yksinomaan lain mukaan hyväksyttäviin tarkoituksiin. Viranomaisen toimien on oltava puolueettomia ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Niiden on suojattava oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettuja odotuksia.

Hallintolain 7 §:ssä (368/2014) säädetään palveluperiaatteesta ja palvelun asianmukaisuudesta. Asiointi ja asian käsittely viranomaisessa on pyrittävä järjestämään siten, että hallinnossa

asioiva saa asianmukaisesti hallinnon palveluita ja viranomaisen voi suorittaa tehtävänsä tuloksellisesti.

Hallintolakia koskevan hallituksen esityksen (HE 72/2002 vp) mukaan julkisia palveluja järjestettäessä tulisi erityisesti kiinnittää huomiota palvelujen riittävyyteen ja saatavuuteen sekä hallinnossa asioivan valinnanvapauteen. Palvelujen saatavuutta ei tulisi rajoittaa ilman asiallisesti hyväksyttäviä perusteita. Myös hallinnossa asioivan itsemääräämisoikeutta ja toimintaedellytyksiä viranomaisasiointinissa olisi mahdollisuuksien mukaan pyrittävä edistämään. Asioinnin järjestämisen keinoja ja laajuutta tulisi pyrkiä arvioimaan erityisesti palvelujen käyttäjinä olevien henkilöiden ja yhteisöjen tarpeiden kannalta. Kaikille palveluja tarvitseville olisi pyrittävä turvaamaan yhtäläinen mahdollisuus asiansa hoitamiseen palvelun laadusta riippumatta. Asioinnin järjestämisessä olisi kiinnitettävä huomiota myös kohteena olevan palvelun erityispiirteisiin. Julkisen sektorin on huolehdittava siitä, että hallinnossa asioivien kannalta tärkeät palvelut ovat saatavilla kaikkialla maassa ja välttämättömät tehtävät tulevat tehokkaasti hoidetuiksi. Kaikille palveluja tarvitseville olisi pyrittävä turvaamaan yhtäläinen mahdollisuus asiansa hoitamiseen palvelun laadusta riippumatta. Asiointimahdollisuuksien olisi myös vastattava mahdollisimman hyvin yhteiskunnallisten erityisryhmien tarpeisiin. Sanotunlaisia erityisryhmiä ovat esimerkiksi vanhukset, sairaat ja vammaiset.

Veronkantolain (11/2018) 11 §:n 1 momentin mukaan verot maksetaan rahalaitoksiin. Maksaja vastaa maksamisesta aiheutuvista kuluista. Valtiovarainministeriön asetuksella säädetään, mitkä maksupaikat ottavat maksuja vastaan perimättä siitä maksajalta kuluja.

Veronkantolain 13 §:n 1 momentin mukaan vero katsotaan maksetuksi Verohallinnolle sinä päivänä, jona: 1) maksu on veloitettu maksajan tililtä; tai 2) maksu on maksettu käteisenä rahalaitokseen tai erikseen säädettyyn verojen maksupaikkaan.

Valtiovarainministeriön veronkannosta antaman asetuksen (1010/2019) 11 §:n mukaan verot voidaan maksaa ilman maksamisesta aiheutuvia lisäkustannuksia niiden luottolaitosten tai muiden maksuliikettä hoitavien yhteisöjen maksuja vastaanottaviin toimipisteisiin, joiden kanssa valtio on tehnyt tällaisen sopimuksen suoritusten vastaanottamisesta. Ahvenanmaan maakunnassa verot voidaan maksaa Ahvenanmaan valtionvirastoon.

3. Laillisuusvalvonnan kannanottoja ja oikeuskäytäntöä

Kuten vero-osasto on lausuntopyynnössään tuonut esille, verojen käteismaksua koskeva kysymys on ollut esillä vuonna 2015 ja 2016, jolloin vero-osasto on pyytänyt oikeuskanslerin näkemystä siihen, voidaanko käteismaksujen maksuttomuudesta luopua.

Oikeuskansleri Jonkka on 12.1.2016 antamassaan lausunnossa (Dnro OKV/47/20/2015) todennut muun ohessa, että vaikka verojen maksamisessa käteismaksujen määrä on vähäinen ja vaikka käteismaksujen vastaanottamisesta aiheutuvat kustannukset olisivat korkeat, on perusoikeuksien, kuten hyvän hallinnon palveluperiaatteen sekä kansalaisten yhdenvertaisen kohtelun, näkökulmasta katsottava, ettei luoda järjestelmää, joka tosiasiaassa estää tai kohtuuttomasti vaikeuttaa joidenkin kansalaisten verojen, maksujen tai muiden suoritteiden maksamista. Verojen, maksujen ja muiden suoritteiden maksujärjestelmää kehitettäessä on huolehdittava myös niiden maksajien asemasta, joilla ei ole käytettävissään sähköistä asiointia tai jotka eivät kykene sitä käyttämään, sekä siitä, ettei maksaja joudu käyttämään maksutapaa, jossa julkisen vallan kontrollin ulkopuolella olevat palvelumaksut voisivat muodostua kohtuuttoman korkeiksi ja siten pakollisen julkisen maksun suorittamiseen liittyväksi lisävelvoitteeksi.

Oikeuskansleri Jonkka on edellä mainitussa lausunnossaan viitannut erityisesti oikeuskansleri Nikulan kannanottoon 6.9.2001 (Dnro 46/1/00). Oikeuskansleri Nikulan mukaan rahalaitosten palvelumaksuissa ei ole kysymys julkiselle vallalle tulevasta suorituksesta. Veronmaksuun liittyvänä, ainakin osalle maksajista pakollisena lisävelvoitteena se on kuitenkin rinnastettavissa julkisvallalle menevään maksuun. Palvelumaksujen suuruus on rahalaitosten määrättävissä. Lisäksi ne ovat kaikille veronmaksajille rahaa, joka heiltä menee sen yli, mikä kuuluu yhteiskunnan jäsenille säädetyn verovelvollisuuden täyttämiseksi. Oikeuskanslerin mukaan ei ole hyväksyttävää, että julkisen pakollisen maksun suorittamiseen liittyy lisävelvoite, jonka sisältö ei ole julkisen vallan kontrolloitavissa. Maksuilla on taipumus nousta, ja niiden suuruus saattaa muodostaa osalle verovelvollisia heidän tuloihinsa ja varallisuuteensa nähden merkittävän menoerän. Asiaa ei saa arvioida yksinomaan taloudellisista tai hallinnollisen tarkoituksenmukaisuuden lähtökohdista, vaan myös perusoikeudellisiin seikkoihin ja laillisuusnäkökohtiin on kiinnitettävä huomiota. Hyvään hallintoon sisältyy palveluperiaate, jonka mukaisesti on tärkeää, että verojen maksussa on käytettävissä erityyppisille verovelvollisuusryhmille soveltuvia tapoja. Oikeuskansleri esitti ratkaisussaan, että järjestetään yleinen mahdollisuus rahalaitoksissa ilman palvelumaksua tapahtuvaan veronmaksuun taikka luodaan valtion tilivirastoissa tai muissa palvelupisteissä riittävät edellytykset verosuoritusten vastaanottoon. Oikeuskanslerin kyseinen kannanotto johti lopulta siihen, että veronkantolakiin ja valtiovarainministeriön veronkannosta antamaan asetukseen sisällytettiin vaihtoehto maksaa verot tiettyihin maksupaikkoihin ilman maksamisesta aiheutuvia kuluja.

Oikeuskansleri Jonkka on 2.12.2016 antamassaan lausunnossa (Dnro OKV/56/20/2016) koskien valtiovarainministeriön veronkannosta antamaa asetuseronnosta viitannut tuolloin tekeillä olleeseen valtion sopimukseen maksujen vastaanottamisesta Danske Bankin kanssa. Ehdotus mahdollisti nykyistä laajemman ja maantieteellisesti kattavamman maksupaikkaverkoston verojen maksamiseen ilman maksamisesta aiheutuvia lisäkuluja. Aiemmin (12.1.2016) antamassaan lausunnossa esiintuodut seikat huomioon ottaen oikeuskanslerilla ei ollut huomautettavaa asetuseronnoksesta.

Vero-osasto on lausuntopyynnössään viitannut myös eduskunnan apulaisoikeusasiamiehen 28.10.2020 antamaan päätökseen (EOAK/6013/2019), joka koski käteismaksun mahdollisuutta Patentti- ja rekisterihallituksessa (PRH). Apulaisoikeusasiamies Pölönen on ratkaisussaan muun ohessa lausunut, että käteisen käyttö on yhteiskunnassa vielä edelleen merkittävä maksumatapa. Käteismaksumahdollisuutta julkisyhteisöissä tulisikin pohtia kokonaisvaltaisesti. Apulaisoikeusasiamiehen käsityksen mukaan laki ei edellytä sitä, että jokaisen viranomaisen olisi ylläpidettävä hallinnollisesti raskasta käteiskassanpitoa joskus erittäin harvoin tapahtuvia maksuja varten. Apulaisoikeusasiamies pitäisi perusteltuna, että valtion tilinpidosta vastaava Valtiokonttori pohtisi tilanteita, joissa voitaisiin taata peruspalveluita koskevien maksujen osalta kuluton maksaminen, kuten verojen maksusta on pankkien kanssa sovittu. Keinoja kuluttomuuden varmistamiseen peruspankkipalvelujen jäädessä saamatta asiakkaan valinnasta riippumattomasta syystä olisi apulaisoikeusasiamiehen mielestä mahdollista selvittää erikseen Valtiokonttorissa. On kuitenkin myös tilanteita, joissa viranomaisten on suorituksen luonteen vuoksi perusteltua edellyttää ylläpitävän käteiskassaa. Apulaisoikeusasiamies päätyi ratkaisussaan viittaamaan hallinnon palveluperiaatteen lähtökohtaan, jonka mukaan palveluperiaate ja viranomaisen tehtävien tuloksellinen hoitaminen merkitsevät sitä, että asiointiin tulisi voida tapahtua sekä hallinnossa asioivan että viranomaisen kannalta mahdollisimman nopeasti, joustavasti, yksinkertaisesti sekä kustannuksia säästäen. Näin ollen ja ottaen huomioon luottolaitostoiminnasta annetun lain peruspankkipalvelujen laajentamista koskevan uuden sääntelyn, PRH ei ollut menetellyt siten lainvastaisesti, että apulaisoikeusasiamiehen olisi tullut puuttua siihen, ettei PRH ollut ottanut uudelleen käyttöön käteiskassaa.

Eduskunnan oikeusasiamies Paunio on 15.12.2008 ratkaisussaan Dnro 2545/4/07 käsitellyt liikennevakuutusmaksun maksamista käteisellä. Kyseessä oli lakisääteinen velvollisuus, ja tässä mielessä pakollinen liikennevakuutus oli rinnastettavissa esimerkiksi ajoneuvoveroon. Oikeusasiamies esitti käsityksensä, ettei ollut perusteltua edellyttää, että vakuutusyhtiöille tulisi nimenomaisesti säätää lailla velvollisuus käteismaksujen vastaanottamiseen ja edellyttää niitä ylläpitämään koko Suomen kattavaa käteismaksujärjestelmää. Asiaa oli kuitenkin tarkasteltava myös niiden asiakkaiden kannalta, joilla ei ole mahdollisuuksia käyttää hyväkseen suoraveloitussjärjestelmää tai maksaa laskujaan maksuautomaatilla tai internetissä. Hallintolain palveluperiaate edellytti, että vakuutusyhtiöt pyrkivät löytämään heillekin sopivan laskujen maksutavan, joka ei myöskään aiheuta ylimääräisiä kustannuksia. Käteismaksuvaihtoehdon puuttuminen ei saisi johtaa siihen, että liikennevakuutusyhtiön asiakas olisi pakotettu maksamaan vakuutusmaksun käteisellä pankissa ja joutuisi maksamaan pankkien perimän palvelumaksun. Liikennevakuutusyhtiöiden tulisikin yksittäistapauksissa varautua myös vastaanottamaan liikennevakuutusmaksu konttoreissaan käteisellä.

Kysymystä hallinnon velvollisuudesta vastaanottaa käteismaksuja on hiljattain käsitelty myös Euroopan unionin tuomioistuimessa. Unionin tuomioistuin on 26.1.2021 antamassaan tuomiossa yhdistetyissä asioissa C-422/19 ja C-423/19 (*Johannes Dietrich ja Norbert Häring v. Hessischer Rundfunk*) käsitellyt tapausta, jossa kaksi Saksan kansalaista yritti maksaa osavaltiossa suoritettavan yleisradiomaksun alueelliselle julkiselle yleisradioyhtiölle käteisellä, mutta tämä kieltäytyi vastaanottamasta käteismaksua. Asiassa ei sinällään ollut kysymys perusoikeussäännöksistä ja niiden tulkinnasta, vaan tapaus koski rahapolitiikkaa ja jäsenvaltioiden mahdollisuutta säätää rajoituksista euromääräisillä seteleillä ja metallirahoilla maksamiselle.

Unionin tuomioistuin totesi tuomiossaan muun ohessa, että euromääräisten seteleiden ja metallirahojen laillisen maksuvälineen asema merkitsee velvollisuutta hyväksyä kyseiset setelit ja metallirahat. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin lähtökohtaisesti rajoittaa tätä velvollisuutta yleisen edun mukaisista syistä sillä edellytyksellä, että nämä rajoitukset ovat oikeassa suhteessa tavoiteltuun yleisen edun mukaiseen päämäärään, mikä edellyttää muun muassa sitä, että käytettävissä on muita laillisia keinoja rahamääräisten velkojen maksamiseksi. On yleisen edun mukaista, että rahamääräiset velat viranomaisille voidaan maksaa tavalla, joka ei aiheuta viranomaisille sellaisia kohtuuttomia kustannuksia, jotka estäisivät niitä varmistamasta palveluja mahdollisimman kustannustehokkaasti. Yleisen edun mukaisella syyllä, joka perustuu tarpeeseen taata julkisen vallan asettaman maksuveloitteen täyttäminen, voidaan perustella käteismaksuja koskeva rajoitus etenkin silloin, kun niiden maksuvelvollisten määrä, joilta saatava on perittävä, on hyvin suuri. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä oli tarkistaa, oliko tällainen rajoitus oikeassa suhteessa yleisradiomaksun tosiasiallista kantamista koskevaan päämäärään erityisesti siihen nähden, etteivät yleisradiomaksun maksamisen vaihtoehtoiset lailliset maksukeinot ole ehkä helposti kaikkien niiden henkilöiden käytettävissä, joiden on maksettava kyseinen maksu.

4. Arviointia

Nykyiseen veronkantolakiin sisältyy jo säännös siitä, että maksaja vastaa veron maksamisesta aiheutuvista kuluista. Sen rinnalla on kuitenkin ollut mahdollisuus maksaa vero tiettyihin maksupaikkoihin ilman suorittamisesta aiheutuvia kuluja. Nyt harkittavana oleva ehdotus tarkoittaisi sitä, että yli 1 000 euron suuruisia veroja ja maksuja ei enää voitaisi käteisellä maksaa viranomaiselle siten, että maksuista ei aiheutuisi maksajalle pankin palvelumaksuja tai vastaavia lisäkustannuksia. Ehdotuksella ei siten kokonaan kiellettäisi verojen maksamista käteisellä, mutta rajattaisiin verojen käteismaksu kuluitta enintään 1 000 euroon. Korttimaksuissa palvelumaksuja perittäisiin yli 5 000 euron suuruista veronmaksuista.

Vero-osasto on perustellut ehdotusta lausuntopyynnöstään tarkemmin ilmenevin tavoin muun ohessa rahanpesulainsäädännöllä, jonka mukaan rahalaitos ei voi vastaanottaa yli 1 000 euron käteissuorituksia ilman, että se tunnistaa asiakkaansa, selvittää rahan alkuperän, dokumentoi tuntemistiedot ja säilyttää ne. Totean, että rahanpesulainsäädännön tavoite estää rahanpesua muun muassa käteissuorituksiin liittyvillä rajoituksilla on sinällään erittäin tärkeä ja kaikin puolin kannatettava. Rahanpesulainsäädäntö ei nähdäkseni kuitenkaan kategorisesti estä sanottujen käteissuoritusten vastaanottamista, mikäli säädetyt edellytykset muun muassa asiakkaan ja rahan alkuperän tunnistamiselle täyttyvät. Kun kysymys nyt puheena olevassa asiassa on perustuslain 81 §:ssä tarkoitetusta viranomaiselle maksettavasta valtion verosta ja veronmaksun yhteydessä perittävistä palvelumaksuista, ei ehdotuksen perustuslainmukaisuutta ja hyvän hallinnon periaatteiden mukaisuutta voi näkemykseni mukaan arvioida tai perustella rahanpesulainsäädännön lähtökohdista.

Vero-osaston mukaan pankit ovat viime vuosina voimakkaasti vähentäneet käteissuoritusten vastaanottoa toimipisteissään, ja esimerkiksi Danske Bank vastaanottaa tällä hetkellä käteissuorituksia vain kahdessa toimipisteessä. Toisaalta myös verojen käteismaksujen volyymit ovat olleet hyvin pieniä. Vuonna 2020 sopimuksessa tarkoitettuja verojen käteismaksuja on ollut yhteensä 44 kappaletta ja tilisiirtoja 820 kappaletta. Vuoden 2021 tammi-huhtikuussa käteismaksuja ei ole ollut yhtään. Aikaisempina vuosina käteismaksujen on ollut hieman suurempi (100-250 kpl/vuosi).

Myös Suomen Pankki on tuoreessa selvityksessään (10.3.2021) <https://www.eurojatalous.fi/fi/2021/artikkelit/kateisen-tulevaisuus-suomessa-laila-turvattava-peruspalvelu/> tuonut esille, että käteisen käyttö maksuvälineenä on vähentynyt ja käteispalveluita tarjoavien talletuspankkikonttoreiden lukumäärä on selvästi laskenut. Suomen Pankki on artikkelissaan todennut muun ohessa, että Suomen Pankin käteislinjausten mukaan ainakin kansalaisten päivittäisen hyvinvoinnin kannalta tärkeät palvelut on voitava hankkia myös käteisellä. Suomen Pankki on myös erittäin sitoutunut eurojärjestelmän käteisstrategiaan, joka korostaa käteisen saatavuuden ja käytettävyyden tärkeyttä. Niin kauan kuin kuluttajat ja yritykset tarvitsevat ja haluavat käyttää käteistä, sen pitää olla mahdollista kohtuullisin kustannuksin.

Yhdyn apulaisoikeusasiamies Pölösen edellä mainitussa ratkaisussaan EOAK/6013/2019 esittämään näkemykseen siitä, että käteismaksun hyväksymistä koskeva kysymys vaatii yhtäältä maksuliikennettä ja euromääräisten setelien ja kolikoiden hyväksymistä maksuvälineeksi koskevan sääntelyn arviointia ja toisaalta hallinnon palveluperiaatteen ja yhdenvertaisuuden toteutumisen punnintaa erityisesti tilanteessa, jossa käteisen rahan käyttö on huomattavan vähäistä ja siitä aiheutuvat hallinnolliset kulut huomattavan suuria. Apulaisoikeusasiamiehen kannanoton mukaan käteismaksumahdollisuutta julkisyhteisöissä tulisi pohtia kokonaisvaltaisesti. Sama ko-

konaisvaltaisen arvioinnin tarve koskee näkemykseni mukaan tilannetta, jossa verojen käteis-maksumahdollisuuden rajaamista sekä muuta kuluitta tapahtuvan veronmaksun rajoittamista edellä kuvatuin tavoin harkitaan.

Nyt käsillä oleva ehdotus tarkoittaisi sitä, että nykyisin voimassa oleva vaihtoehto maksaa verot tiettyihin maksupaikkoihin ilman maksamisesta aiheutuvia lisäkustannuksia poistettaisiin kokoon niissä tilanteissa, joissa käteisellä maksettavan veron määrä ylittää 1 000 euroa tai korttimaksulla suoritettavan veron määrä ylittää 5 000 euroa. Harkittaessa ilman palvelumaksuja tapahtuvan veronmaksumahdollisuuden rajaamista edellä mainituin tavoin on näkemykseni mukaan edelleen kiinnitettävä huomiota oikeuskanslerin aiemmissa kannanotoissa esitettyihin näkökohtiin.

Vaikka verojen, maksujen ja muiden suoritteiden maksujärjestelmät yhteiskunnan muuttuessa ja digitalisoituessa kehittyvät ja esimerkiksi sähköinen asiointi lisääntyy, ja vaikka pankkien palvelutarjonta erityisesti käteispalvelujen osalta supistuu, olisi näkemykseni mukaan jatkossakin huolehdittava siitä, ettei verovelvollinen/maksaja joudu käyttämään maksutapaa, jossa julkisen vallan kontrollin ulkopuolella olevat palvelumaksut voisivat muodostua kohtuuttoman korkeiksi ja siten pakollisen julkisen maksun suorittamiseen liittyväksi lisävelvoitteeksi. Alustavan arvioni mukaan vero-osaston ehdotus ei ole perustuslaissa turvatus yhdenvertaisuuden ja hyvään hallintoon kuuluvan palveluperiaatteen näkökulmasta ongelmaton.

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti.

Oikeuskansleri

Tuomas Pöysti

Esittelijäneuvos

Tuula Karjalainen